

jaunu, bet, ja tā padomā, visa dzīve ir risks. Ja nepamēģināsi, neuzzināsi, kas sanāks. To novēlu ikvienam – sapņot un uzdrīkstēties savus sapņus īstenot. Vismaz pamēģināt!”

Parunāties ar katru puķīti

Tagad Ieviņa ir mājsaimniece, bet tas nenozīmē, ka viņa sēž dikā. Daudz laika prasa mājas un dārza darbi, un tie Ieviņai patīk. Viņa ar nepacietību gaida pavasari, kad atkal varēs šeptēties dārzā. Saimnieces sirdslieta ir ziedi. “Es to visu daru sev, nevis tādēļ, lai palielītos vai kādam izpatiktu. Sekoju sajūtām, jo neko speciāli neesmu mācījusies, arī puķu nosaukumus īpaši nezinu. Man visas ir skaistas un mīlas puķes. Tās, kuras nepatīk, nemaz nepērku un nelieku dobē.”

Ieviņa priecājas, ja arī citiem cilvēkiem viņas dārzs šķiet skaists. Reiz atpūsties *Jokos* ieradusies ģimene no Polijas. Viešņa staigājusi pa dārzu, pētījusi, fotografējusi, filmējusi un visbeidzot pajautājusi, kurš šo dārzu ir veidojis. Ieviņa atbildējusi, ka viņa. Viešņa turpinājusi taujāt, vai saimniecei esot speciālā izglītība, un bijusi varen pārsteigta, uzzinot, ka nav. Izrādījās, šī sieviete Polijā strādā par dārza dizaineri. Viņa atzina, ka Ieviņas ziedu dobes esot akurāt tādas, par kādām viņai mācīts skolā, – pa krāsām, augstumiem un izmēriem.

“Man ir 11 paliela izmēra puķu dobes – tādas, kur varu ieskrieties. Vienu plānoju pagarināt. Vēl vienu vajadzētu veidot no jauna, un tad varbūt pietiks. (*Smejas.*) Protams, ir arī mazākas, bet tās neskaitīsim.” Iegremdējot rokas zemē, Ieviņa uzņem pozitīvo enerģiju un atjauno spēkus. “Tas ir prāta restarts – kad esmu savā dobē, atslēdzos no visa cita.”

Gada siltajos mēnešos viņai ļoti patīk jau ap pieciem no rīta ar kafijas krūzi rokās pastaigāties pa dārzu, paskatīties, kas izaudzis un izplaucis, un parunāties ar savām puķēm. “Ja kāda neaug, kā nākas, es saku – ja tu neaugsi, tad pati vainīga! Parunājos, apgriežu, un tā sasparojas un aug. Tāpat ir ar skujeņiem, īpaši vecajiem. Dažkārt šķiet, ka jārok laukā, bet vispirms vajag apgriezt, cik vien var, un tad jāskatās, kas notiks. Jo nežēlīgāk pret skujeņiem izturēsies, jo labāk tie sāks augt. Tāpēc nekad nevajag mest plinti krūmos.”

Kā garšo Kurzeme?

Ieviņa ir pārliecināta, ka garšīgu maltīti var uztaisīt no jebkā. Viņa atminas kādu kuriozu gadījumu. “Divreiz

gadā mums ir lielā talka kapos. Es vienmēr uz uguns vāru zupu, lai talciniekus paēdinātu. Toreiz vārīju gulaš-zupu. Iepriekš jau biju izvārījusi gaļu un nolupinājusi no kauliņiem, tāpat vēl atsevišķi sacepusi. Aizbraucu uz vietas, uzvārīju zupu, pagaršoju – hmm, garša laba, bet kaut kā trūkst. Talcinieki ēda gardu muti un slavēja, bet pašai tāda jocīga sajūta. Vēlāk, kad ķēros pie bļodiņu mazgāšanas, secināju, ka trauks ar izvārīto gaļu bija palicis mājās. Redz, kā – laba saimniece parūpēsies, lai arī pašas ģimene paēdusi. Kā man toreiz bija jāsmejas!”

Vaicāju, kā garšo Kurzeme, un Ieviņas acis uzreiz iemirdzas. Viņa iesaucas: “Super garšīgi!” Kad mājas kafējnīcu dienās Lībiešu krastā Ieviņa cēla galdā tradicionālos gardumus – avīzē ceptu siļķi, skābputru, pļedās –, viņai tas raisīja siltas bērnības atmiņas. “Siena talkas nebija iedomājamas bez mammas gatavotās skābputras, pļedām ar mājas gaļiņu un plātsmaizes. Sapratu, ka gribu šīs garšas piedāvāt izbaudīt arī apmeklētājiem. Nākamajos gados cilvēki, kuri pie mums ieradās, tā arī teica – mēs braucam pēc bērnības garšām.”

Palīdzēt, cik var

Ieviņas lielākais prieka avots ir viņas pieci mazbērni. “Viņi man ir tāda mīlestība un dod tik daudz laimes hormonu! Tas sit pušu it visu!” Sievietes lūpās, to sakot, atplaukst silts smaids. Šoziem, kad ar mazbērniem gājuši staigāties gar jūru, sajūta esot bijusi kā pašas bērnībā. Barga ziema, jūra aizsalusi, mazais Leonards stāv, skatās uz aizsalušo ūdens klaidu un saka: “Jūja tutū!” Atbrauc ciemos nākamajā nedēļas nogalē un atkal konstatē: “Jūja vēl nav, jūja tutū!”

“Gandarījumu un labsajūtu man sniedz arī tas, ka varu kādam palīdzēt, kaut vai ar šķietamu sīkumu, piemēram, padot krēslu, jo cilvēks pats to nevar paņemt. Citreiz pietiek tikai ar labu vārdu, lai kādam dzīve kļūtu gaišāka. Es nešķīroju nevienu – palīdzu tā, kā varu, un cik daudz varu.” Šādu dzīves uzskatu viņa mantojusi no vecākiem, kuri vienmēr gājuši palīgā tiem, kam tas tobrīd bijis nepieciešams. •

Ieviņai ļoti patīk batīkot.